

In Ierland heb ik tijdens mijn reis drie Storytellers ontmoet oftewel seanchaí; Pat Speight, Eddie Lenihan en Naill de Búrca. Zij hebben mij het verhaal over Tir na nOg verteld. Alle drie op hun eigen manier, en alle drie een eigen versie. Zij hebben me dichterbij het eiland gebracht.

Ik ging naar Ierland met een missie. Ik wilde het het eiland Tir na nOg vinden. Tir na nOg; ‘Land of the Young’. Land van de eeuwige rust.
Het land van de altijd jonge mensen.
Het land waar oorlog niet bestaat, en waar men altijd gelukkig is.
Waar de bloemen altijd bloeien,
waar de vruchten aan de bomen groeien,
waar de zon altijd straalt.
Het moet er fantastisch zijn.

Het verhaal

De Fianna is een eeuwenoude groep krijgers. Hun leider is Fionn MacCumhail en zijn zoon heet Oisín. In Ierland zijn ze berucht en beroemd. Op een dag rusten ze uit bij een meer in de buurt van Killarney. Volgens Pat, een van de mannen die ik in Cork ontmoet heb, rusten ze bij Rossbeigh, een plaatsje vlakbij Glennbeigh Beach. Oisín is een gespierde man en zwemt in het water. Hij slooft zich uit voor zijn kameraden en zijn vader. “Je begint een beetje een buikje te krijgen Oisín, zo jong ben je niet meer!” Oisín lacht en roept naar zijn vader: “Gelukkig is het niet zo erg als bij jou pap.” Hij neemt een duik en proeft het zoute water. De zon schittert op het water, glinsterend laat ze sterretjes in de lucht achter.

Dan voelt hij een warme wind in zijn gezicht. Hij draait zich om en hij ziet een prachtig wit paard, op dat witte paard zit een prachtige vrouw. Een vrouw met lang goud haar dat danst in de wind. Ze vraagt hem: “Wat is je naam? Mijn naam is Niamh. Ik kom van ver.” Oisín, verbluft door haar schoonheid stamelt: “Mijn naam is Oisín, waar kom je vandaan?” Niamh zegt: “Ik ben over land en over zee gereisd, om te vragen of je mee wilt komen. Ik kom uit Tir na nOg. Land of the Ever Young. Wil je mee naar een plek waar tijd niet bestaat? Waar je geen pijn kent, en verdriet niet voorkomt. Oisín ik vraag je, wil je voor eeuwig leven?” Natuurlijk wil Oisín dat, wie wil er niet voor eeuwig leven? Dus gaat hij mee met Niamh. Hij springt achterop bij haar op het paard. En samen vertrekken ze onder protest van de Fianna: “Oisín, wat doe je? Blijf bij ons makker!” richting het Westen.

Op Tir na nOg is het leven geweldig. De bewoners van het eiland vierden nachten feest om Oisín te verwelkomen. Ze drinken iedere avond wijn bij het maanlicht, en de liefde tussen Oisín en Niamh is onbeschrijfelijk. En toch,

naarmate de dagen verstrijken, er is iets in Oisín waardoor hij maar niet tot rust kan komen. Hij mist Ierland. Hij vraagt Niamh: “Kan ik nog een keer terug naar Ierland, gewoon één keer, om de Fianna te zien? Mijn vader nog een keer te omhelzen?” Maar Niamh schudt haar hoofd. “Je bent verder weg dan je denkt Oisín. Tijd werkt hier op een andere manier. Niets is meer hetzelfde sinds je hier bent.” Maar Oisín kan het er niet bij laten en vraagt haar net zolang of hij terug naar Ierland mag, tot ze toestemt. “Oké, onder één voorwaarde. Je gaat op mijn paard, en je moet op de rug van het paard blijven zitten. Dat beloof je me Oisín, onder geen enkele voorwaarde verlaat je de rug van het paard.” Dat belooft Oisín. En zo vertrekt hij samen met het paard uit het land van Tir na nOg, terug over de zee, over de golven, terug naar het oosten, terug naar Ierland.

Oisín wordt verwelkomd door de Kliffen van Ierland, zodra hij het binnenland in gaat valt het hem op dat de huizen van de mensen kleiner zijn. De mensen die werken in het veld zijn ook kleiner, hij voelt zich gigantisch vergeleken met hen. Hij rijdt door, en ziet een groep mensen. Ze proberen stenen in het veld te verplaatsen. Oisín gaat ernaar toe. “Zijn jullie aan het kijken wie de sterkste man is?” De mannen kijken verschrikt omhoog. Dan kijken ze verwonderd naar het paard met de gouden hoeven. “Wie ben jij?” Vraagt de dapperste van de groep. “Ik ben Oisín, van de Fianna. Hebben jullie nieuws over Fionn MacCumhail? Waar hangt de groep uit? Zitten ze in Munster? Of misschien in Leinster?” “Fionn MacCumhail? De Fionn MacCumhail? De held? Iedere avond bij het vuur praten we over Fionn MacCumhail en de Fianna. Maar Fionn is al meer dan honderd jaar niet meer in Ierland. De Fianna bestaat niet meer.” Oisín lacht en zegt: “Wat bedoel je ze bestaan niet meer? Ik ben Oisín! Van de Fianna!” De ogen van de mannen sperren zich wijd open. “Maar dat kan niet, Oisín vertrok naar het Westen. Oisín vertrok naar Tir na nOg.” “Ja, dat ben ik. Maar ik ben daar maar een paar maanden geweest.” “De verhalen van Fionn zijn honderd jaar oud. Het meest trieste verhaal is hoe zijn hart werd gebroken, toen zijn zoon naar Tir na nOg vertrok. Hij werd nooit meer dezelfde.” “Maar ik ben terug. Waar is Fionn?” Treurig kijkt de man Oisín aan: “Hij is dood Oisín, het spijt me”. De man probeert de steen verplaatsen. “Wacht,” zegt Oisín. “Laat mij die steen verplaatsen.” Hij buigt voorover op zijn paard. Hij pakt de steen, en op het moment dat hij de steen de verte ingooit breekt het zadel. Oisín valt.

Zodra zijn lichaam de grond raakt, begint Oisín te trillen en verandert hij in een oude kwetsbare man. De man met wie hij sprak knielt naast hem en zegt: “Je gaat dood Oisín, je gaat dood. Tijd heeft je ingehaald.”

“Ik mocht niet van het paard, ze zei me dat ik niet van het paard of mocht.”
Snikt Oisín.

De mannen brengen Oisín naar SaintPatrick, die bezig was de Ieren tot het Christendom te bekeren. SaintPatrick luistert naar het verhaal van Oisín en het verhaal wordt opgeschreven, waarschijnlijk door een schriftgeleerden van SaintPatrick, of dit nu waar is of niet, ik kan het verhaal nu doorvertellen. En dan doopt SaintPatrick Oisín. Zo ontmoeten de Heidenen en de Christenen elkaar in de vijfde eeuw. Dan sterft Oisín.

En Niamh? Zij overleeft het waarschijnlijk wel op Tir na nOg, want verdriet komt daar toch niet echt voor.

Ik sta voor Lough Leane in Killarney, en het kippenveld staat op mijn rug.
Ik denk dat ik er bijna ben. Ik kijk de diepte in, en sluit dan mijn ogen en heel even droom ik over die eeuwige jeugd. Die andere wereld waar tijd niet bestaat, waar alles vredig is. En ik vraag me af, als je sterft zou dit dan de plek zijn waar je eindigt? Ik ben doodsbang om ouder te worden, bang om dat kinderlijke in me te verliezen, bang dat ik te serieus word. Bang dat sprookjes me niet langer voortbewegen. Misschien dat ik daarom wel zo graag geloof in Tir na nOg, ik heb zo'n wereld nodig.

